

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.650 van 3 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 februari 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories

Gelet op de beschikking van 16 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MAKUBI, die loco advocaat R.-M. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster verklaart te zijn geboren in 1950 te Meknes en van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 24 maart 2006 diende verzoekster een aanvraag in tot vestiging in functie van haar Belgische dochter. Op 24 augustus 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 september 2007 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in tot vestiging in functie van haar Belgische dochter. Op 24 oktober 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek. Op 15 februari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd wordt:

“(..) REDEN VAN DE BESLISSING:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn:

– heeft onvoldoende bewezen ten laste te zijn in het verleden (de brief van de dochter dat af en toe geld persoonlijk werd overhandigd voldoet niet als bewijs). Verder zijn er geen bewijzen van financiële storting.

– betrokkene heeft nog een echtgenoot in het thuisland. Zelfs al wonen ze niet meer samen, wordt betrokkene beschouwd als ten laste van hem.

– de inkomsten van de Belgische dochter worden voornamelijk in een verklarende brief van haarzelf aangebracht. Er werd weinig echte bewijzen binnengebracht. Tevens spreken de huurinkomsten op naam van de echtgenoot van de dochter en zij leven gescheiden. (...)”

2. Rechtspleging

Verzoekster heeft haar verzoekschrift ingediend in het Frans en expliciet de Franse taal gekozen voor de procedure. Overeenkomstig artikel 39/18 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) staat het verzoekster vrij om voor haar akten en verklaringen de taal te gebruiken welke zij verkiest. De raadsman die verzoekster bijstaat of vertegenwoordigt dient evenwel ter terechtzitting de proceduretaal te hanteren in zijn mondelinge toelichtingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 123).

De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur werd

genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Onderzoek van het beroep.

Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40 (oud) en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 44 en 61 van het KB van 8 oktober 1981, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981), van de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekster voert ook een manifeste appreciatiefout aan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster bespreekt in haar verzoekschrift per onderdeel van haar middel een element van de motieven. Aldus toont zij aan de juridische en feitelijke overwegingen te kennen en heeft zij geen belang bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de eventuele schending van (oud) artikel 40 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en een manifeste appreciatiefout.

In een eerste onderdeel stelt verzoekster dat de bestreden beslissing oordeelt dat zij onvoldoende heeft aangetoond dat zij ten laste is van haar Belgische dochter. De brief die haar dochter neerlegde wordt niet als bewijs aanvaard. Verzoekster meent dat de verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen. In de brief van de dochter werd uitvoerig uitgelegd dat zij de helft van het jaar bij haar Belgische dochter doorbrengt en dat de dochter haar bij haar terugkeer naar Marokko voldoende geld meegaf om rond te komen tot haar terugkeer naar België. Verzoekster stelt dat als bewijs haar paspoort met de vele stempels werd neergelegd. Daarnaast beschikte zij over de Marokkaanse bankkaart van haar dochter voor noodgevallen.

Verzoekster stelt dat het proportionaliteitsbeginsel in functie van artikel 8 EVRM oplegt dat het verblijfsrecht waarvan zij titularis is, als ascendent van een Belg, moet worden bevorderd, door een ruime interpretatie te geven aan de voorwaarde van het ten laste te zijn van zijn ouder.

Verder wijst verzoekster erop dat ze zich in haar hoedanigheid van gelijkgestelde EU-onderdaan, kan beroepen op de toepassing van het communautaire recht en meer bepaald op de interpretatie die het Hof van Justitie heeft gegeven aan deze bepalingen. Verzoekster wijst erop dat uit artikel 10 van de verordening 1612/68 en artikel 1 van de Richtlijn 90/364/CCE van 28 juni 1990, zoals ze geïnterpreteerd werden door het Hof van Justitie volgt dat verzoeksters hoedanigheid van familielid ten laste, voortvloeit uit de feitelijke

situatie. Zij verwijst hiervoor naar het arrest C.J.C.E., 9 januari 2006, Yunyin Jia, C-1/05). Hieruit volgt dat het bewijs dat zij ten laste is van haar dochter vrij is. Bijgevolg is de bestreden beslissing niet afdoende of onvoldoende gemotiveerd, doordat zij eenvoudigweg weigert de brief in aanmerking te nemen, terwijl de inhoud nochtans bevestigd wordt door de kopies van het paspoort.

Bovendien houdt de beslissing geen rekening met het gegeven dat zij 6 maanden per jaar bij haar dochter in België inwoont, wat door het paspoort bevestigd wordt. Uit dit gegeven volgt noodzakelijkerwijze dat de dochter het verblijf en alle andere noden van haar moeder op zich neemt en het hier dus een vorm van materiële steun betreft.

Verzoekster concludeert dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd, en bijgevolg ook een disproportionele inbreuk betreft op haar gezinsleven.

In een tweede onderdeel bekritiseert verzoekster het motief dat zij wordt beschouwd als ten laste van haar echtgenoot, ook al toont zij aan dat ze niet meer samenwonen. Verzoekster stelt dat zij heeft aangetoond dat zij niet meer samenwoont met haar echtgenoot en dat er in Marokko geen andere procedure van scheiding bestaat dan de echtscheiding. De verwerende partij diende aldus rekening te houden met de omstandigheden eigen aan de zaak. Bijgevolg komt de verwerende partij tekort aan haar motiveringsplicht en is er een disproportionele inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster. Verzoekster stelt tevens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet mag beperken tot een wettigheidstoetsing gezien artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38/CE van 29 april 2004.

In een derde onderdeel bekritiseert verzoekster het motief dat stelt dat de inkomsten van de Belgische dochter onvoldoende werden bewezen, namelijk dat de brief en het bewijs van de huurinkomsten, niet voldoende zijn, temeer daar het huurcontract de naam van de echtgenoot van de Belg vermeldt van wie zij gescheiden is. Terwijl zij naast de huurcontracten ook het bewijs van de overschrijvingen van de huurgelden en haar werkloosheidsattest heeft neergelegd. Verzoekster verklaart dat zij haar echtscheidingsvonnis, dat aantoonde dat de inkomsten van de huurgelden aan de dochter en niet aan haar echtgenoot werden toegekend, niet wou neerleggen gezien de zeer persoonlijke informatie die het vonnis bevat. Zij heeft wel een vonnis neergelegd van de rechtbank van eerste aanleg, dat bevestigt dat zij alleen de huurinkomsten van het gemeenschappelijk gebouw ontvangt. Verzoekster stelt tevens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet mag beperken tot een wettigheidstoetsing gezien artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38/CE van 29 april 2004. Verzoekster is van oordeel dat ze de inkomsten van haar dochter aldus voldoende heeft aangetoond en dat de bestreden beslissing bijgevolg manifest onevenredig is. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, artikel 22 van de Grondwet evenals artikel 40 van de Vreemdelingenwet en artikel 61 van het KB van 8 oktober 1981.

Verzoekster diende een aanvraag tot vestiging in, in functie van haar Belgische dochter, op grond van (oud) artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

*“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden 21 jaar of die te hunnen laste zijn, hun **bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn**, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich **met hen vestigen of komen vestigen.**”* (markering toegevoegd)

Verzoekster diende aldus haar bloedverwantschap aan te tonen, evenals dat zij ten laste was van haar dochter en dat zij zich bij haar dochter gevestigd heeft.

De Raad vermog zich niet in de plaats te stellen van de minister van Binnenlandse Zaken bij de toetsing van de beoordeling van de vestigingsaanvraag. De Raad kan bij uitoefening van

zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag haar paspoort en visum neerlegde, evenals haar geboorteakte, de geboorteakte van haar dochter, haar huwelijksakte en een bewijs dat zij en haar man op een verschillend adres wonen, een attest dat zij geen inkomsten heeft en een attest van goed gedrag en zeden.

Op 24 oktober 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek. In een brief van dezelfde datum preciseert de gemachtigde van de minister via de bevoegde burgemeester aan verzoekster dat zij voor het einde van de vijfde maand van het immatriculatieattest de volgende documenten dient voor te leggen in het kader van haar vestigingsaanvraag:

- Een bewijs van onvermogen in het land van herkomst / verklaring van de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst dat betrokkene daar noch over inkomsten, noch over onroerende eigendommen beschikte.
- Bewijs van nominale financiële stortingen van de Belg tav betrokkene in het land van herkomst (periode voor de AV)
- Bewijs van de inkomsten van de Belgische descendent (werkgeversattest met de geldigheidsduur + recente loonfiches, inkomsten OCMW, RVA, ziekteuitkeringen,...) en van die van alle overige leden van het gezin.
- Huidige verblijfplaats van de echtgeno(o)t(e) van betrokkene / of echtscheidingsakte / of overlijdensakte.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster binnen de opgegeven tijd de volgende documenten neerlegde:

- Een verklaring van haar dochter met betrekking tot de ten laste neming en met betrekking tot haar eigen inkomsten.
- Het bewijs van inkomen via huurgelden voor 2 appartementen,
- De 2 huurovereenkomsten,
- Een schatting van de woning,

Daarnaast werd door de gemeente Tervuren ook een samenstelling van het gezin en een positief samenwoonstverslag van 21 januari 2008 neergelegd.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken concludeerde uit deze neergelegde documenten dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn, ten eerste omdat ze onvoldoende bewezen heeft ten laste te zijn in het verleden (de brief van de dochter dat af en toe geld persoonlijk werd overhandigd voldoet niet als bewijs). Verder zijn er geen bewijzen van financiële stortingen. Ten tweede omdat verzoekster nog een echtgenoot heeft in het thuisland en zij beschouwd wordt als te zijnen laste, ook al wonen ze niet meer samen. Ten derde omdat de inkomsten van de Belgische dochter voornamelijk in een verklarende brief van haarzelf worden aangebracht en er weinig echte bewijzen werden binnengebracht. Tevens staan de huurinkomsten op naam van de echtgenoot van de dochter en leven zij gescheiden.

De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Met betrekking tot het derde argument met name dat de inkomsten van de Belgische dochter voornamelijk in een verklarende brief van haarzelf worden aangebracht en er weinig echte

bewijzen werden binnengebracht, is het op grond van de documenten die de gemachtigde van de minister ter beschikking had niet kennelijk onredelijk dat hij tot deze conclusie kwam. Uit het bovenstaande blijkt de dochter in een brief beweert 2358 euro te verdienen met name via een werkloosheidsuitkering, huurinkomsten, alimentatiegeld en kindergeld. Ongeacht de vraag of het rekeningnummer waarop de huurinkomsten gestort worden van verzoeksters dochter of van haar vroegere echtgenoot is, blijkt dat verzoekster geen enkel bewijs naar voren brengt van de andere beweerde inkomsten. De bestreden beslissing verwijst overigens enkel naar de huurinkomsten en niet naar het huurcontract zoals verzoekster verkeerdelijk voorhoudt. Daar waar verzoekster stelt dat zij haar echtscheidingsakte niet wou neerleggen, gezien de vele persoonlijke informatie die deze bevat, doch dat zij nu wel een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg neerlegt waarin wordt bevestigd dat de huurinkomsten aan haar werden toegewezen, stelt de Raad vast dat dit vonnis dateert van voor de bestreden beslissing en zij dit dus wel had kunnen aantonen, zelfs indien ze haar echtscheidingsvonnis niet wou neerleggen. Dit vonnis wordt pas voor het eerst neergelegd bij het verzoekschrift, zodat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken hier geen kennis van had op het ogenblik van de beslissing en er dan ook geen rekening mee kon houden. Bovendien verandert dit niets aan het feit dat verzoekster haar andere beweerde inkomsten zoals haar werkloosheidsuitkering, kindergeld en alimentatiegeld niet heeft aangetoond. Ook van verzoekster mag enige medewerking worden verwacht: bij de beslissing tot voorlopig uitstel van de bestreden beslissing werd uitdrukkelijk gevraagd naar een bewijs van de inkomsten van de Belgische dochter, met name werkgeversattest met de geldigheidsduur en recente loonfiches, inkomsten OCMW, RVA, ziekteuitkeringen, ... en van die van alle overige leden van het gezin.

Ongeacht of verzoekster aantoonde ten laste te zijn geweest in het verleden en ongeacht de vraag of zij nog ten laste is van haar echtgenoot stelt de Raad vast dat het motief dat verzoeksters dochter haar inkomsten voornamelijk in een verklarende brief heeft aangebracht en weinig echte bewijzen heeft aangebracht reeds voldoende is om te concluderen dat verzoekster niet aantoonde ten laste te zijn van haar dochter en aldus niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn, zodat de kritiek op de overige overtollige motieven niet verder dient te worden onderzocht. Niets verhindert verzoekster om een nieuwe aanvraag tot vestiging in te dienen waarbij zij dan wel duidelijk een bewijs levert voor de inkomsten van haar dochter. Noch een schending van (oud) artikel 40, §6, noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Verzoekster stelt dat het proportionaliteitsbeginsel, in functie van artikel 8 EVRM oplegt dat het verblijfsrecht waarvan zij titularis is, als ascendent van een Belg, moet worden bevorderd, door een ruime interpretatie te geven aan de voorwaarde van het ten laste zijn van zijn ouder en dat gezien verweerder aan zijn motiveringsplicht tekort komt er een disproportionele inmenging is in het privé- en gezinsleven van verzoekster.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven/privéleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen, noch om de voorwaarde van ten laste te zijn van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet ruim te interpreteren. Verzoekster is onderworpen aan artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet en diende aldus aan te tonen dat zij ten laste is van haar dochter, wat zij zoals hoger uiteengezet, naliet te doen. Bovendien geeft verzoekster zelf aan dat zij slechts gedurende 6 maanden bij haar dochter in België verbleef en de rest van de tijd terugkeerde naar Marokko. Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 130.936, 30 april 2004). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht

kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (R.v.St., nr. 126.520, 17 december 2003). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu gelet op het bovenstaande niet het geval is. Evenmin wordt aldus de schending van het proportionaliteitsbeginsel aangetoond.

Het laatste onderdeel van het middel is ongegrond.

Verder wijst verzoekster erop dat zij zich in haar hoedanigheid van gelijkgestelde EU-onderdaan, kan beroepen op de toepassing van het communautaire recht, en meer bepaald op de interpretatie die door het Hof van Justitie wordt gegeven aan deze bepalingen.

Gezien verzoekster van Marokkaanse nationaliteit is en haar dochter de Belgische nationaliteit heeft, ontbreekt in casu het grensoverschrijdend aspect dat wordt vereist om beroep te kunnen doen op het communautaire recht en de interpretatie die hieraan werd gegeven door het Hof van Justitie. De toepassing van het gemeenschapsrecht strekt zich niet uit tot zuiver interne situaties waarvan alle elementen geheel in de interne sfeer van één lidstaat liggen en die geen enkel aanknopingspunt hebben met het gemeenschapsrecht (H. VERSCHUEREN, "Gezinshereniging met EU-burgers door derdelandsonderdanen", *TVR*, 2005, 122). Aangezien verzoekster geen begunstigde van het gemeenschapsrecht is, is dit niet van toepassing op verblijfsmaatregelen die zich voordoen in een zuiver interne situatie (H.v.J., zaak C-35 en 36/2 van van 27 oktober 1982, H.v.J., zaak C-64/96 en C-65/96 van 5 juni 2007).

Verzoekster stelt tevens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet mag beperken tot een wettigheidstoetsing gezien artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38/CE van 29 april 2004.

Vooreerst verwijst de Raad naar bovenstaande, met name dat verzoekster zich niet kan beroepen op het communautaire recht gezien er niet voldaan is aan het intra-communautaire aspect. Bovendien benadrukt de Raad dat een deel van de richtlijn 2004/38/EG en meer bepaald de procedurele waarborgen die vervat zijn in de artikelen 15 en 31 van deze richtlijn reeds werden omgezet in het nationaal recht door de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de memorie van toelichting bij deze laatste wet blijkt bovendien dat *"het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) inderdaad een jurisdictioneel beroep (is) dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG."* (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2487/001, 78).

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.